

ЛОРД ПРЕМОНДИ

Представи си за миг, че си постигнал най-съкровено то си желание. Не онова просто и практично нещо, което споделяш с приятелите си, а мечтата, която е толкова близко до сърцето ти, че дори като дете си се колебал да я изкажеш на глас. Представи си, например, че винаги си искал да бъдеш Мантия, един от легендарните Арбитри, владеещи до съвършенство меча, които са пътували от най-малките села до най-големите градове, за да направят възможно всеки мъж и всяка жена, независимо дали са високопоставени или обикновени хора, да са в състояние да се обърнат към Царските закони. Закрилник за мнозина, а за някои – може би дори герой. Усещаш плътната кожена служебна мантия около раменете си, измамно ниското тегло на вътрешните предпазни плочки, които те защитават като броня, както и десетките скрити джобове, в които са поставени твоите оръжия и секретни пособия, езотеричните ти хапчета и отвари. Държиш меча отстрани на тялото си, знаейки, че като Мантия си научен да се биеш, когато е необходимо, използвайки своята подготовка да се справиш с всеки противник в схватка един на един.

Сега си представи, че вече си постигнал тази мечта – въпре-

ки всички препятствия, наложени над света от злонамерените действия на подобията на Богове и Светци. И така, вече си станал Мантия – всъщност мечтай по-мощно – представи си, че си станал Предводител на Мантиите, заедно с двамата ти най-добри приятели, които са винаги с теб. Сега се опитай да си представиш къде си, какво виждаш, какво чуваш, какви злодеяния се бориш да поправиш.

– Те отново се чукат – каза Брасти.

Насилих се да отворя очи и насочих замъгления си поглед към коридора на странноприемницата, който беше твърде претрупан и мръсен и напомняше, че светът най-вероятно е бил хубаво място някога, но вече е западнал. Кест, Брасти и аз пазехме коридора, възползвайки се от удобството на прогнилите столове, донесени от общото помещение на долния етаж. Срещу нас имаше голяма дъбова врата, която водеше към наетата от Лорд Тремонди стая.

– Не се връзвай, Брасти – казах аз.

Той ми хвърли един поглед, който беше замислен като смразяващ, но ефектът не се получи – Брасти просто е голям хубавец. Силните му скули и широката уста, обгърнати от червеникаворуса къса брада, подсилват усмивката, която го измъква от повечето сбивания, до които го докарват приказките му. Съвършеното владееене на лъка му помага да се справи с останалото. Опита ли се обаче да те разколебае с поглед, той просто изглежда сякаш се цупи.

– На кое да не се връзвам, ще ми обясниш ли? – каза той. – На факта, че ми обеща живот на герой, когато ме подмами да се присъединя към Мантиите, а вместо това се оказах беден, обруган и принуден да приемам незначителни поръчки като телохранител на пътуващи търговци? Или може би на факта, че седим тук и слушаме нашия милостив благодетел – използвам термина свободно, тъй като той все още трябва да ни плати келявите пари – но да оставим това на страна, та да го слушаме, значи, докато той оправя някаква жена, и за какво? Пети път след вечерята вече? Как изобщо издържа толкова този мърляч? Имам предвид...

ОСТРИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

– Може да е от билките – прекъсна го Кест, разтягайки мускулите си за пореден път с обичайната грациозност на танцьор.

– Билки ли?

Кест кимна с глава.

– И какво точно знае за билките „най-великият майстор на меча в света“?

– Преди няколко години един аптекар ми продаде отвара, чието предназначение е да държи силна ръката, с която боравиш с меча, дори когато си почти умрял. Използвах я, за да отблъсна половин дузина убийци, които се опитваха да ликвидират един свидетел.

– И подейства ли? – попитах аз.

Кест сви рамене.

– Не мога да бъда сигурен. Те все пак бяха само шестима, което не е особено голям тест. През цялото време обаче имах солидна ерекция.

Отзад вратата се чуха стенания, последвани от пъшкане.

– О, Светци! Не могат ли просто да спрат и да си легнат да спят? Сякаш в отговор пъшкането стана по-силно.

– Знаеш ли кое ми е странно? – продължи Брасти.

– Ще спреш ли да говориш по някое време в близкото бъдеще? – попитах аз.

Брасти ме игнорира.

– Странно ми е, че звукът, издаван от разгонен благородник, трудно може да се различи от този, когато го измъчват.

– Много време ли си прекарал в измъчване на благородници?

– Знаеш какво имам предвид. Само пъшкане, грухтене и леки писъци, не е ли така? Неблагоприлично е.

Кест повдигна едната си вежда.

– Как звучи благоприличното чифтосване?

Брасти погледна нагоре, изпълнен с копнеж.

– Със сигурност с повече стенания, издаващи насладата на жената. И повече говорене. Повече „О, Брасти, само така, точно там! Сърцето и тялото ти са толкова юначни!“ – той извърна погледа си в знак на погнуса. – Това тук звучи сякаш тя плете пуловер или реже месо за вечеря.

ОСТРИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

– „Сърцето и тялото ти са толкова юначни“ – жените наистина ли казват подобни неща в леглото? – попита Кест.

– Опитай се да спреш за малко да тренираш сам по цял ден с твоя меч и си легни с някоя жена и ще разбереш. Хайде, Фалцио, подкрепи ме по този въпрос.

– Възможно е, но мина толкова много време, че не съм сигурен дали мога да си спомня.

– Да, разбира се, Свети Фалцио, но нали все пак със съпругата ти...?

– Престани – казах му аз.

– Не съм искал да... Имам предвид, че...

– Не ме карай да те ударя, Брасти – каза Кест тихо.

Поседяхме в тишина една-две минути, докато Кест гледаше гневно към Брасти вместо мен, а звуците от спалнята продължаваха с неотслабваща сила.

– Все още не мога да повярвам, че той е в състояние да продължава по този начин. – Брасти погледна отново нагоре. – Питам те пак, Фалцио, какво правим тук? Тремонди дори не ни е платил още.

Вдигнах ръка и размърдах пръсти.

– Видя ли пръстените?

– Разбира се – каза Брасти – много големи и пищни. Отгоре с камък във формата на колело.

– Това е пръстенът на Лорд на керван, щеше да го знаеш, ако обръщаше повече внимание на света около теб. Именно това използват, за да запечатват вотовете си, когато провеждат годишната си конференция – един пръстен, един вот. Не всеки Лорд на керван идва за конференцията всяка година, затова имат право да дадат пръстена си на друг, който изпълнява ролята на пълномощник във всички важни гласувания. И така, Брасти, колко са общо Лордовете на керваните?

– Никой не знае със сигурност. Те са...

– Дванайсет – каза Кест.

– А на колко от неговите пръсти има по един от тези пищни пръстени?

Брасти се загледа в собствените си пръсти.

ОСТРИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

– Не зная – четири... пет?

– Седем – каза Кест.

– Седем – повторих аз.

– Това означава, че той би могъл... Фалцио, какво точно ще се гласува на тазгодишната конференция на Лордовете?

– Много неща – казах аз небрежно – Обменни курсове, такси, търговски политики. А, също и сигурността.

– Сигурността ли?

– След като Херцозите убиха Краля, пътищата се занемариха. Херцозите не отпускат средства и човешка сила дори за безопасността на търговските пътища, а Лордовете на керваните губят цяло състояние за лична охрана по време на всяко от пътуванията, които осъществяват.

– Нас това какво ни интересува?

Аз се усмихнах.

– Тремонди ще предложи Мантиите да станат Надзиратели на пътищата, което ще ни донесе авторитет, уважение и сносен живот в замяна на опазването на техните скъпоценни товари от ръцете на бандитите.

Вниманието на Брасти се изостри.

– Ще ни позволят да съберем отново Мантиите ли? Значи ли това, че вместо да си прекарвам живота с етикет на изменник, подложен на гонения във всеки пренаселен град или забравено от бога село по цялата дължина и ширина на страната, аз ще обикалям търговските пътища и ще бия бандити и дори ще ми плащат за това?

Аз се засмях.

– След това ще имаме много по-добър шанс да изпълним кралските...

Брасти махна с ръка.

– Моля те, Фалцио, той умря преди 5 години. Ако до сега не си открил тези проклети „Кралски чароити“ *, за които между другото никой все още не знае какво представляват...

– Чароитът е скъпоценен камък – каза Кест спокойно.

– Както и да е. Мисълта ми е, че вероятността да намерим тези скъпоценни камъни, без да имаме каквато и да е представа

къде могат да бъдат, е толкова голяма, колкото Кест да убие тук Светеца на мечовете.

– Но аз ще убия Светеца на мечовете, Брасти – заяви Кест.

Брасти въздъхна.

– Вие сте безнадежден случай, и двамата. Както и да е, дори и да намерим Чароитите, какво точно се предполага, че трябва да направим с тях?

– Не зная – отговорих аз. – Но тъй като алтернативата е Херцозите да изловят Мантиите един по един, докато не измрем всичките, аз мисля, че предложението на Тремонди ме устройва.

– Добре тогава – каза Брасти, повдигайки имагинерна чаша във въздуха – браво на теб, Лорд Тремонди. Продължавай добрата работа там вътре!

От стаята отново се чува стонове, сякаш в отговор на неговия тост.

– Знаеш ли, мисля, че Брасти може и да е прав – каза Кест, докато се изправяше и се протягаше, за да достигне един от мечовете от неговата страна.

– Какво имаш предвид?

– Първоначално звукът наподобяваше правене на любов, но започвам да си мисля, че не виждам разлика между тези звуци и онова, което се чува, когато измъчват някого.

Аз се изправих внимателно, но моят очукан стол изскърца шумно, докато се навеждах към вратата, опитвайки се да подслушам.

– Мисля, че сега спряха – измърморих аз.

Мечът на Кест издаде едва доловим шум, когато той го издърпа от ножницата.

Брасти долепи ухо до вратата и поклати глава.

– Не, той е спрял, но тя продължава. Той сигурно е заспал. Но защо тогава тя продължава, при положение че...?

– Брасти, отдръпни се от вратата – казах аз и стоварих рамото си върху нея.

Първият опит се провали, но при втория ключалката подаде. Първоначално не можах да видя нищо нередно в кичозно

подредената стая, декорирана по начин, за който собственикът дълбоко вярваше, че съответства на стила на една Херцогска спалня. Дрехи и зарязани книги бяха разхвърляни по някогашните скъпи килими, които сега бяха проядени от молци и най-вероятно приютяваха паразити. Прашни кадифени завеси висяха от дъбовата рамка над леглото.

Точно започвах да се придвижвам бавно из стаята, когато една жена изскочи иззад тези завеси. Непокритата ѝ кожа беше изпоцапана с кръв и, въпреки че не можех да видя чертите ѝ през прозиращата черна маска, която покриваше лицето ѝ, аз знаех, че тя се усмихва. В дясната си ръка държеше голяма ножица като онези, които касапите използват за рязане на месо. Тя протегна към мен лявата си ръка със затворен юмрук, държейки дланта си обърната нагоре. След това я приближи до устата си и изглеждаше сякаш ще ни прати въздушна целувка. Вместо това тя подухна и във въздуха се образува облак син прах.

– Не дишайте – извиках на Кест и Брасти, но вече беше късно.

Каквато и магия да се съдържаеше в праха, тя не се нуждаеше от вдишване, за да заработи. Светът изведнъж спря да се върти и аз се почувствах сякаш съм заклещен между зациклилите тиктакания на стар часовник. Знаех, че Брасти е зад мен, но не можех да извърна глава, за да го видя. Кест влизаше в ползрението ми – в ъгъла на дясното ми око, но трудно можех да го махна оттам, тъй като се бореше като демон да се освободи.

Жената наклони глава и ме погледна за миг.

– Прекрасно – каза тя нежно и тръгна небрежно, дори мудро, към нас с ножица в ръка, издавайки ритмично звука *клъц-клъц*.

Усетих ръката ѝ отстрани на лицето си, след което тя прокара пръсти надолу по мантията ми, насилвайки кожата, докато не промъкна ръката си вътре. Сложи дланта си на гърдите ми за момент, галейки ги нежно, след което се спусна надолу към корема и под колана ми.

Клъц-клъц.

Тя се повдигна на пръсти и приближи маскираното си лице до ухото ми, притискайки голото си тяло към моето, сякаш щяхме да се прегръщаме. *Клъц-клъц* се чу от ножиците.

– Прахът се казва „аелтека“ – прошепна тя. – Много, много е скъп. Беше ми необходима само една щипка от него за Лорда на керваните, но сега вие ме накарахте да използвам целия запас.

Гласът ѝ не беше нито ядосан, нито тъжен, а звучеше сякаш просто прави безпристрастно наблюдение.

Клъц-клъц.

– Бих ви прерязала гърлата, Дрипари такива, но сега поне мога да ви използвам за нещо, а аелтеката няма да ви позволи да запомните нищо, свързано с мен.

Тя отстъпи назад и се завъртя театрално.

– О, ще си спомняте за една гола жена с маска, но теглото, гласът, извивките на тялото ми – всичко това ще ви се изплъзва.

Тя се наведе напред, сложи ножицата в лявата ми ръка и стегна пръстите ми около нея. Опитах се да я пусна, но пръстите ми не помръдваха. Положих възможно най-големи усилия да запамята формата на нейното тяло, ръста ѝ и чертите на лицето ѝ през маската – каквото и да било, което би ми помогнало да я разпозная, ако я видя отново, но образите избледняваха още докато я гледах. Опитах се да обърна думите, с които я описвах, в рими, които имаше възможност да запомня, но и те ми се изплъзваха моментално. Можех да се взирам директно в нея, но всеки път, когато мигнеш с очи, споменът изчезваше. Аелтеката със сигурност бе ефикасна.

Мразя магии.

За кратко жената отиде пак в леглото със завесите, след което се върна с малка локвичка кръв, която държеше внимателно в дланта си. Тя отиде до стената срещу нас, натопи пръст в кръвта и написа една-единствена дума на стената. Думата, от която се стичаха капки, беше „Мантии“. Тя се върна при мен още веднъж и усетих целувка по бузата през ефирния плат на нейната маска.

– Почти е тъжно – каза тя спокойно – да гледаш личните Мантии на Краля – неговите легендарни Арбитри, паднали толкова ниско, че да се прекланят и раболепстват пред един дебел Лорд на керваните, който е само едно стъпало над обикновените улични търговци. Кажете ми, Дрипар, когато спиш, представяш

ли си се как все още яздиш из страната с меч в ръка и песен на уста, носейки правосъдие на бедните, окаяни хорица, смазани от ботуша на капризните Херцози?

Опитах се да отговоря, но въпреки усилията едвам успях да накарам долната си устна да потрепери.

Жената вдигна пръст и намаза с кръв бузата, която преди миг бе целунала.

– Сбогом, любими мой Дрипарю. След няколко минути аз ще бъда само един мъгляв спомен. Но не се притеснявай, аз ще те запомня много добре.

Тя се обърна, тръгна небрежно към гардероба и взе дрехите си. След това отвори прозореца и без да се облече, изчезна навън в рания сутрешен въздух.

Около минута стояхме като три пъна, преди Брасти, който беше най-далеч от праха, да успее да размърда устата си достатъчно, за да каже: „Мамицата му“.

След това се опомни Кест, а аз бях последен. Веднага щом се размърдах, се затичах към прозореца, но жената естествено отдавна бе изчезнала.

Отидох към леглото, за да изследвам прогизналото от кръв тяло на Лорд Тремонди. Тя се бе отнесла с него като хирург и бе успяла някак си да го поддържа жив дълго време – най-вероятно това беше друго свойство на аелтеката. Работата с нейната ножица бе оставила завинаги знака на варварството върху тялото му.

Това не беше просто едно убийство, а послание.

– Фалцио, погледни – каза Кест, сочейки към ръцете на Тремонди. На дясната му ръка бяха останали три пръста, другите представляваха кървави остатъци. Пръстените на Лорда на керваните бяха изчезнали, а заедно с тях и нашите надежди за бъдещето.

Чух шума от изкачването на хора по стълбите, а равномерно потропване на стъпките им показваше, че са градски стражи.

– Брасти, блокирай вратата.

– Няма да издържи дълго, Фалцио. Ти доста я разби, когато влизахме.

ОСТРИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

– Просто го направи.

Брасти намести вратата, а Кест му помогна да избута един скрин пред нея, преди да започне да ми помага в търсенето на каквато и да било улика, свързана с жената, която уби Тремонди.

– Мислиш ли, че ще я намерим някога? – попита ме Кест, докато гледахме накълцаните останки от Тремонди.

– Няма да имаме никакъв шанс, ако попаднем в някой от адовете, към които сме се запътили – отговорих аз.

Кест сложи ръка на рамото ми.

– През прозореца?

Аз въздъхнах.

– През прозореца.

По врата започна да се чука с юмруци.

– Лека нощ, Лорд Тремонди – казах аз. Ти не беше особено добър работодател. Лъжеше много и никога не ни плащаше, когато беше обещал. Предполагам обаче, че това е било правилно, тъй като се оказа, че ние сме доста безполезни телохранители.

Кест вече излизаше, когато стражите започнаха да насилват вратата на нашата стая.

– Задръж – каза Брасти. – Не трябва ли, сецаш се...

– Какво?

– Нали разбираш, да му вземем парите?

Дори Кест погледна назад и повдигна едната си вежда при това предложение.

– Не, няма да му вземаме парите – казах аз.

– Защо не? На него няма да му трябват.

Въздъхнах отново.

– Защото ние не сме крадци, Брасти, ние сме Мантии. И това трябва да означава нещо.

Той започна да се измъква през прозореца.

– Да, означава нещо – означава, че хората ни мразят. Означава, че ще ни обвинят за смъртта на Тремонди. Означава, че ще ни обесят, докато тълпата хвърля изгнили плодове по телата ни, крещейки: „Дрипари, Дрипари!“ А, да, означава също, че нямаме никакви пари. Но поне имаме дрехите си.

ОСТРИЕТО НА ПРЕДАТЕЛЯ

Той изчезна през прозореца и аз се заизмъквах след него. Стражите точно тогава разбиха вратата и когато техният водач ме видя с гърди върху дървения перваз, докато се спусках внимателно навън, на лицето му се появи лека усмивка. Веднага осъзнах какво означава тази усмивка – той бе разположил други мъже да ни чакат долу и сега можеше да ни обсипе със стрели отгоре, докато те ни държаха на разстояние с копията си.

Казвам се Фалцио вал Монд, Предводител на Мантиите, а това беше само първият от грандиозната поредица лоши дни, които предстояха.